

ната фраза и речитатива, сж мимиката и играта изобщо. Мнозинството от оперните артисти и днес забравят, че тѣ сж въплотение на действащо лице, което трѣбва да е живъ двигателъ на действието, а целятъ само да проявятъ своята личностъ като пѣвци и да изтъкнатъ своитѣ вокални дарования, които често се ограничаватъ само съ горното си бемолъ или до диезъ.

Когато слушае ансамбълъ отъ истински артисти при изпълнението на музикалната драма, ние оставяме съ впечатление не само отъ личността на този или онзи артистъ но се проникваме отъ самото действие, отъ неговия философски смисълъ. Такива ансамбли целятъ всички гениални режисьори. Това е била и истинската реформаторска идея на Глюка и Вагнера въ чиито творения нѣма елементи за чисто вокални прояви на пѣвеца.

Колко малко сж обаче оперни артисти за подобенъ ансамбълъ!

Особено теноритѣ въ това отношение сж твърде голѣма редкостъ. . .

Мисли отъ подобно естество ми сж идвали винаги на умъ, когато съмъ гледалъ Стефанъ Македонски на сцената, защото съмъ виждалъ че той върви съзнателно по пътя, който довежда артиста до неговото истинско назначение.

Когато мислимъ за Македонски ние забравяме пѣвеца, а презъ насъ се изпръчватъ винаги живитѣ образи на неговитѣ герои: Донъ Жозе, Палячо, Радамесъ и много други, за образуването на които той влага въ играта редкия свой артистиченъ темпераментъ.

Днесъ, когато ще чествуваме двадесетъ годишнината на неговата сценична дейностъ ний ще го видимъ пакъ като тълкувателъ на роля, дето не само пѣвеца трѣбва да се прояви, а и драматичния артистъ.

Азъ се пресъединявамъ къмъ ценителитѣ на изкуството на Стефана Македонски и като го поздравявамъ заедно съ тѣхъ, изказвамъ надеждитѣ, че отъ висотата, на която той се издигна като артистъ ще ни даде занапредъ още много и по-силни, по-живи художествени образи и ще служи се като главенъ стълбъ при ансамблитѣ на нашия младъ оперенъ институтъ.

